

var forbunden med en Formueskat, og en anden Gang, fordi den ikke var med stigende Skala. For mit Vedkommende har han ikke havt Ret, og lige overfor mig og dem, der have været med ifjor til at negte Indkomstskatten, har han ikke Ret til at komme med slige Beskyldninger. Vi negtede Skatteloven — og det skal jeg ikke blive træt af at gjentage, saalænge det ærede Medlem ikke bliver træt af sin efter min Mening urimelige Paastand — fordi den kun var en slet og ret Balancestat, der i vore Dine ikke var nødvendig, og det har ogsaa viist sig i Nar, at den var en Stat, der ikke i mindste Maade vilde have en Skattenedfattelse til Følge. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgfreds (Jensgen) tog feil, naar han sagde, at ifjor var man meget villig til at lade indirekte Skatter dække ved andre indirekte Skatter, og at man derfor gjorde flere Love afhængige af hinanden. Jeg tror, at han tager feil, naar han siger, at man er meget villig dertil, thi jeg erindrer, at Loven om Forhøielse i Brændevinsafgiften kun blev vedtaget efter en heftig Kamp, og fordi hans Part væsentlig havde Overvagt her i Thinget med 46 Stemmer mod 44 Stemmer. Det ærede Medlem erindrer vistnok lige saa godt som jeg, at man ikke syntes om at faae en Forhøielse af een eller flere Skilling paa Potten af Brændevinen. Man var altsaa ifjor just ikke meget villig til at gaa den Vej, og i Nar er det jo muligt, at man heller ikke vilde gaa den, jeg haaber, at man ikke vil gjøre det, selv om den blev forelagt Forslag derom. Der er Noget, der er mig i høi Grad uforklarligt, og det er Regjeringens, særlig den høitagede Finantsminister's Stilling til Finantsbesænet. Den høitagede Regjering eller Finantsminister har heller ikke svaret paa den Forespørgsel, der er stillet til den af det meget ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius) om, hvorledes han mente finantsielt at kunne indtage en saadan Stilling, som den har indtaget. Den høitagede Finantsminister har selv sagt, at Regjeringen ikke var finantsiel forøgt, thi det havde den viist derved, at den har foreslaaet Love, hvorved Indtagterne vilde formindskes med herved $\frac{1}{2}$ Million Rd. Dersom de Herre vilde se hen til S. 27 i Finantsloven, saa vilde de se, at dersom alle Regjeringens Lovforslag blive vedtagne, saa kunde vi faae en aarlig forøgt Aldgift af flere Millioner, uden at den høitagede Finantsminister i mindste Maade har foreslaaet, hvorledes de skulle dækkes. Regjeringen er fremkommen med Forlangende om extraordinære Bevillinger — thi jeg gaar selvfølgelig ud fra, at det er Regjeringens Mening, at man vil have disse extraordinære Bevillinger paa 17 Millioner Rd., — uden at den i mindste Maade har viist selv en svag Antydning af, hvorledes man har tænkt sig dette dækket. Dette er en Stilling, der er uforklarlig for mig, saa meget mere som det netop er denne Finantsminister, der indtager den, som jo ellers, det ind-

rømmer jeg, er fuldstændig klar i sin Stilling og i sin Situation, i Ord som i Handlinger, men som netop paa dette Punkt er særlig uklar. Saaledes staar det for mig, indtil jeg erholder bedre Oplysning. Hvad særlig Endingsforslaget under Nr. 91 angaar, da skylder jeg, efter at have erklæret, at jeg for mit Vedkommende er tilfreds med Lovforslaget, saaledes som det nu er vedtaget, og tilføiende, at jeg erklærer, at der maa ske Dækning paa anden Maade, at sige, hvorfor jeg dog ikke kan stemme for dette Forslag, som skulde være et nødvendigt Supplement til, hvad der er vedtaget. Den ærede Ordfører har allerede anført, at Sligt burde udgaa fra Regjeringen. Jeg er enig i, at det burde være Reglen, men vi leve under noget extraordinære Forhold i disse Dage, og jeg mener derfor, at denne Regel i og for sig ikke ubetinget kan fastholdes. Det er ikke af den Grund, at jeg er en Modstander af Forslaget, men jeg skal nu anføre mine Grunde derfor. Den første er den, at Procenten er saa fast. Efter min Mening burde man aldrig gaa videre end til at ophæve den Indskrænkning i Loven af 2den Juli 1870, at den kun gjælder for 2 Skatteligninger. Jeg for mit Vedkommende vil i alt Fald under nærværende Forhold, hvor Regjeringen jo synes ikke at bryde sig syndelig om Flertallet i dette Thing, idet den kun støtter sig udelukkende til et lille Mindretals Vagt og Magt, ikke være med til at bevilge nogen fastslaaet Stat, thi det er igjennem Bevillingsmagten, at vi overhovedet skulle have en Magt, og der have vi ogsaa en meget stor Magt, som ad forfatningsmæssig Vej skal vise sig stærk nok til tilsidst at fortrænge enhver Regjering, der ikke vil staa i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal. Det, at fastsætte en saadan bestemt Stat, er at begynde at gjøre Finantsloven til et Normalbudget (F. d. r. i. s. e.). Det har den været saa længe. Ja, Soldindtagterne ere dog ubestemte. Naar det ærede Medlem siger, at Finantsloven saa længe har været et Normalbudget, saa har det maasse været Tilfældet efter hans Betragtning; men jeg vil dog sige det ærede Medlem, at det kunde tænkes, at et Flertal besluttede at have Hartkornskatten gennem Finantsloven; det er en Selvfølge, at det kun kunde gjælde for et enkelt Nar, men man kunde jo forhætte denne, saa længe man behagede. (Udfrydelse af Brix). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (Brix) sagde nogle Ord, som jeg ikke kunde høre, jeg haaber han tager Ordet, naar jeg er færdig, ellers ønsker jeg ikke hans forstyrrende Tale, naar jeg ikke kan høre hans Ytringer. For saa vidt jeg kan høre dem, skal jeg svare derpaa, saa forstyrre de mig ikke. Det er altsaa den ene Grund til, at jeg modsætter mig Forslaget, at man har fastslaaet Procenten, men den anden ligger i Regjeringens og da især i Finantsministerens Holdning. Efter min Mening kan en Finantsminister og en Regjering indtage en tredobbelt Holdning,